

Yale University Library Digital Collections

Title	Anonymous. "Succesul conferinte a lui Marinetti." No source.
Rights	The use of this image may be subject to the copyright law of the United States (Title 17, United States Code) or to site license or other rights management terms and conditions. The person using the image is liable for any infringement
Container information	Box 75 Slide: 54
Generated	2021-02-27 01:47:08 UTC
Terms of Use	https://guides.library.yale.edu/about/policies/access
View in DL	https://collections.library.yale.edu/catalog/10658020

INTENSIDAD

El arte ha de producir una emoción. Cuanto más intensa es la obra artística, mayor es esta emoción. El preciso, pues, preciso, pues, opone rotundamente a la sensibilidad lánguida, a la delicadesca afeminada, a los refinamientos enfermos, que muchos consideran elementos primordiales de la obra artística.

El preciso exige un arte intenso. Un arte fuerte. Repetámoslo. Creemos en la herencia artística. Creemos que el arte es una cuestión de exceso, de una cuestión absoluta de hipertrofia. No el cubismo absoluto de atrofia. Creemos en el arte sin sordina.

Quizá no nos explicamos. Reforzare-

Interior holandés, por Joan Miró.

mos nuestra tesis con ejemplos. La amable pintura francesa actual es pintura sin sordina. La demandada pintura alemana actual, al contrario, es pintura sin sordina. O, aún: en el *fauvismo*, Derain—el de antes—es superior a Matisse; (Derain: bárbaro, áspero, expresionista; Matisse: frívolo, ligero, impresionista.) En el cubismo, Picasso es superior a Braque; (Picasso: profundamente español, por lo tanto profundamente antifrancés; Braque: francés hasta la médula.) Y Miró—la fuerza—es

superior a Matisse—la gracia—en el supercubismo.

El preciso, que creemos en la necesidad de propagar un arte que pesque no por falta, sino por exceso. Un arte intenso y fuerte, patético, áspero y bárbaro sin atenuantes. Un arte que no nos embriague a fuerza de perfumes, sino que nos ponga a fuerza de combate con vigoroso puñetazo.

El preciso insistir sobre lo que antecede. El preciso insistir, precisamente aquí, en donde hay que no se cansa de predicar ininterrumpidamente la inofensiva normalidad artística y el tono menor, el arte apagado y maso, llado y gracioso. El preciso insistir, precisamente aquí, en donde los adjectivos amable, discreto y delicado, han llegado a ser la fraseología usual de algunos escritores de arte.

El buen gusto está haciendo estrago en nuestro mundo artístico, que acepta a ciegas la tutela del arte francés. Y Francia... he aquí el enemigo. Es preciso recordarlo a todo buen artista. "Detesto a París; creo que ha sido un error funesto para nuestra tierra el hecho de haberse entusiasmado muchas veces hacia Francia"—decía el fuerte pintor Juan Miró, la asilista perfecta de la amabilidad pictórica. El arte francés, en efecto, se halla situado en el polo más opuesto del arte fuertemente expresivo que propugnamos. El *charme* racial, la delicadeza comple-

tamente *Ne-de-France*, la amabilidad *fest à fait dix-huitième*, han logrado sobornar a todos los artistas franceses, por potentes que hayan sido. Los más fuertes artistas franceses han tenido finalmente que inclinarse ante la fuerte presión ejercida por su fondo insoportablemente racial.

Encarémonos, para demostrarlo, con las figuras más representativas de las numerosas tendencias que se han sucedido en Francia durante los últimos años. En primer lugar, el *fauvismo*. Matisse empezó muy bien su carrera. Ante sus obras

antiguas, de un salvajismo a ultranza, de un patetismo bárbaro, se habló justamente de *fauvismo*. Matisse, empero, tenía fatalmente que sucumbir ante la deseperada llamada de la raza. Y hoy, víctima del más refinado buen gusto, nos sirve superficial y eterna Odalisca, que no ofrece ningún punto de contacto con sus obras de antaño. Subamos ahora unos peldaños más de la escalera de la pintura francesa contemporánea, y detengámonos en el rellano del cubismo.

Braque empezó también muy bien su carrera. En la época heroica del cubismo—el primer movimiento iniciado por el inquietante Picasso—Braque impresionó al mundo con sus obras fuertes y

estéticas: las volutas simplificaciones esenciales de formas; la absoluta autenticidad de color hecha de sombra y de grilla; algún verde, algún ocre, un poco

de gris, aquellas sombrías coloraciones que—como dijo André Salmon—se convertirán más tarde, con el epanto sagrado de todos, en los auténticos colores de la guerra. Braque, empero, tenía también que sucumbir fatalmente ante la acometida poderosa de su fondo inverchiblemente—debilitado, extendido—en el más amable de los decorativismos. Y, finalmente, más hacia acá, el superrealista

Masson, al llegar a los treinta, ha visto—impotente—a su fuerza inicial derrocada por la superficialidad más vacua. El arte francés, he aquí el enemigo. Es preciso repetirlo.

Y repetámoslo en un país que acepta sin control las amables sugerencias de este arte delicadísimo. En un país devorado por el buen gusto artístico más disolvente.

SEBASTIA GASCH

Interior holandés, por Joan Miró.

SUCCESSUL PRIMEI CONFERENCEI LA MARI NETTI

D. Marinetti a vorbit în aula Academiei Comerciale. A fost prezentat publicului care s-a adunat în sala în mod puțin obișnuit de către d. Lahovary, căruia îi dăduse un mic discurs de laudă. D. Marinetti a prezentat o serie de factori ai progresului romanizat, în special, d. Paul Pezzetti, și a vorbit în fine.

După primele fraze introductive, conferințarul explică

creșterea ale futurismului; dintr-un punct de vedere — înaltul — modern. Conferințarul a vorbit apoi asupra a catorva poezii de ale lui Marinetti, în care se vede o *„omolobulă de cursă”*, „*Peșcașul alb*” și „*Și așa*” etc.

Conferințarul a mai vorbit despre facilitățile simulanțelor. S. A. fost aplaudat.

A doua conferință va avea loc pe 15 februarie, în aula Academiei Comerciale.

REPRESENTAREA NAȚIONALĂ LA PRAGA

Praga (Cehoslovacia). — Precum se știe s-a organizat în Cehoslovacia mari festivaluri pentru sărbătorirea zilei naționale românești, de 10 februarie. Numeroase instituții au luat parte specială, iar în toate școlile cehoslovace, unde s-au dat de 10 a fost proclamată ca o zi a speranței României cehoslovace, și un festival național, după România.

Un foarte important eveniment a fost format la Praga, reprezentarea „Năpasta” de Cămpănuș, în secolul de 9 Mai, pe noua scenă a Teatrului Comunal din Praga. „Năpasta” care a fost reprezentată acum câțiva timp pe scena Teatrului Național din București, unde a obținut un succes extraordinar, este tradusă în limba cehă de Cămpănuș general, profesor de Științe a cărei activitate profesională începe în Cehoslovacia este cu mare plăcere reprezentarea „Năpasta” la Praga a unui grup de artiști români, grație muncii încordată a acestora, care încearcă să realizeze în orașul cehoslovac un festival național românesc și cehoslovac.

Se poate aminti apoi congresele științifice ale „Căminii Românilor” și reprezentarea frumoasă filmată de Căminii Românilor din Praga sub îndrumarea lui D. Marinetti, în Cehoslovacia.

În aceste zile începe reprezentarea la Casa generală din Praga a unor frumoase proiecții. Cu prilejul reprezentării „Năpasta”, Agenția „Cepa” a publicat un articol despre festival românesc din Praga, din 10 februarie.

Se poate aminti apoi congresele științifice ale „Căminii Românilor” și reprezentarea frumoasă filmată de Căminii Românilor din Praga sub îndrumarea lui D. Marinetti, în Cehoslovacia.

În aceste zile începe reprezentarea la Casa generală din Praga a unor frumoase proiecții. Cu prilejul reprezentării „Năpasta”, Agenția „Cepa” a publicat un articol despre festival românesc din Praga, din 10 februarie.

D. MARINETTI

nuva rețetă lansată în artă și în literatură de acum 20 de ani și căreia îi trebuie atunci o definiție. Teorii și teorii ce dăruie mizică redutată. Primii inițiatori au fost Boccioni și arhitectul Sant'Elia, care au dat primul impuls. Pentru a înțelege mai bine simbolismul. Ei diviniză magia și stiza — caracteristicile epocii. Vor să elibereze de tragan și să realizeze o nouă artă și o nouă literatură, în același timp.

După numeroase bătălii, victoria a fost câștigată. Năpasta a primit un nou impuls și a devenit o mișcare literară și artistică. Năpasta a fost definită de d. Marinetti în manifestul său programatic și mecanic al amabilității — mecanică — și în jurnalul său dintr-un număr de 100 de pagini.

Spre exemplu: expresionism în Germania, cubism în Spania, futurism în Italia, etc. În Italia este vorba de Marinetti și Michelangelo. În Italia este vorba de Marinetti și Michelangelo.

Deși Marinetti este un mare teoretician, el este și un mare artist. El este un mare artist și un mare teoretician.